

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6324/23
17.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Вук Вуковић, адвокат из Земуна, Ул.Цара Душана број 73, против тужених ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Жикић, адвокат из Београда, Ул.Цара Душана број 94/4, ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Никола Жарковић, адвокат из Београда, Ул.Нехруова број 131, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог ББ, изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 15350/22 од 27.04.2023. године и о жалби тужиоца изјављеној против допунског решења Првог основног суда у Београду П 15350/22 од 20.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 17.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе тужиоца и туженог ББ и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 15350/22 од 27.04.2023. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** допунско решење Првог основног суда у Београду П 15350/22 од 20.07.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 15350/22 од 27.04.2023. године ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужене ВВ и ГГ до висине вредности наслеђене имовине, заједно са туженим ББ, обавезу да тужиоцу на име накнаде штете исплате износ од 500.000,00 динара на име претрпљених физичких болова, износ од 500.000,00 динара на име претрпљеног страха, износ од 500.000,00 динара на име умањења ОЖА, износ од 500.000,00 динара на име душевних болова због наружености, све са законском затезном каматом, почев од дана подношења тужбе, па до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке обавезан је тужени

ББ да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 242.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке пресуде обавезан је тужилац да туженима ВВ и ГГ, обе из ..., на име трошкова парничног поступка солидарно исплати износ од 41.625,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Допунским решењем Првог основног суда у Београду П 15350/22 од 20.07.2023. године, одбијен је захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезу тужене ВВ и ГГ, обе из ..., да солидарно са туженим ББ из ... тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде тужилац и тужени ББ су благовремено изјавили жалбу из свих законских разлога и то тужилац побијајући је у ставу првом и трећем изреке, а тужени ББ у ставу другом изреке. Трошкове другостепеног поступка тужилац је одређено тражио.

Против наведеног допунског решења од 20.07.2023. године тужилац је благовремено изјавио жалбу због битне повреде парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 12 ЗПП-а.

Испитујући правилност ожалбене пресуде и допунског решења у смислу одредбе члана 386 и члана 402 Закона о парничном поступку-ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), Апелациони суд је оценио да су жалбе тужиоца и туженог ББ неосноване.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а жалбама парничних странака се неосновано указује да је приликом доношења ожалбене пресуде и ожалбеног решења учињена битна повреда одредаба парничног поступка која је прописана чланом 374 став 2 тачка 12 ЗПП. Ово стога што је изрека ожалбене пресуде и ожалбеног решења разумљива, не противречи сама себи и разлозима у пресуди и у решењу, а у пресуди и у решењу је наведено довољно разлога о битним чињеницама које су јасне и непротивречне, што значи да ожалбена пресуда и допунско решење нема недостатке због којих се не би могли испитати.

Према чињеничном утврђењу и стању у списима, туженом ББ је правноснажним решењем Вишег суда у Београду, Одељење за малолетнике Км 10/12 од 20.2.2012. године изречена васпитна мера упућивања у васпитно-поправни дом, јер је дана 12.07.2011. године око 23,15 часова у ..., у ..., у близини ..., са умишљајем у стању урачунљивости, свестан забрањености дела, чије извршење је хтео, покушао да лиши живота оштећеног овде тужиоца АА, на тај начин што је заједно са својим друговима ДД, ЂЂ и ЕЕ пролазио поред клупе на којој је седео оштећени са својим друговима и након међусобног добацавања малолетни, а сада пунолетни ББ, је пришао оштећеном да се са њим обрачуна, ударио га песницом у главу, оштећени му је узвратио, након чега је оштећени осетио да су га друга лица ударала по глави, а затим је ББ ножем, скакавцем, убоо оштећеног у пределу груди и стомака са продором кроз кожу, поткожно и меко ткиво, проузрокујући излив крви и ваздуха у левој половини грудне дупље,

један убод доње леве половине предње страхе трбуха, која се каналом наставља кроз кожу у меко ткиво предњег трбушног зида, отварајући трбушну шупљину, праћену изливом крви у трбушну шупљину, чиме је извршено кривично дело убиство у покушају из члана 113 КЗ у вези са чланом 30 КЗ, те је истим решењем оштећени АА упућен да имовинско-правни захтев остварује у парничном поступку.

Критичном приликом тужилац је задобио тешке телесне повреде опасне по живот који му је спасен адекватном и брзом хирушком интервенцијом, и то у виду две убодне ране у грудни кош и једну у трбух, те убодину левог седалног предела. Као последица повређивања, тужилац је претрпео нематеријалну штету у виду претрпљеног страха, физичких болова, душевног бола услед наружености и услед умањења опште животне активности у проценту од 15% која је утврђена на основу налаза вештака медицинске струке неуропсихијатра и из области опште хирургије и трауматологије.

У току овог парничног поступка донета је пресуда П 60151/20 од 10.2.2022. године која је постала правоснажна доношењем пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5372/22 од 16.11.2022. године, у делу којим је обавезан тужени ББ да тужиоцу АА надокнади нематеријалну штету која је проистекла као последица предузимања штетних радњи које су проузроковале повреде тужиоцу, а које су описане као радње извршења кривичног дела за које му је напред наведеном судском одлуком изречена васпитна мера упућивања у васпитно-поправни дом. У време предузимања штетних радњи тужени ББ био је стар 17 година и по година.

У време штетног догађаја, отац тада мал. ББ није био жив, с обзиром да је настрадао у пожару 1995. године, када је тужени имао 2 године, а мајка ЖЖ, иницијално тужена у овом поступку, и правна претходница тужених, се налазила на стационарном лечењу у Клиници за психијатријске болести “Др Лаза Лазаревић” и то почев од 05.07.2011. године и од 29.07.2011. године, под дијагнозом Ф 06.2 и Ф 29 која представља хронично стање са постепеним погоршањем са годинама, због којег је подвргнута дугогодишњем лечењу од афективног поремећаја, после пада на главу и неурохируршке операције, са сликом измењене личности са повременим појавама депресивног синдрома или раздажљивости, и под сталном терапијом неруолептицима, а због чега јој је у овом парничном поступку и постављен привремени старатељ 12.7.2013. године.

Правноснажним решењем јавног бележника ... из Београда УПП 158/28 О 568/18 за наследнике на заоставштини покојне ЖЖ, бивше из ..., оглашени су ББ, син оставиље, ВВ и ГГ, обе из ..., ћерке оставиље, свако са по 1/3 идеалног дела заоставштине коју чини стан број 16 гарсоњера у ул..., ..., ванкњижно право власништва на 1/2 идеалног дела непокретности двоипособног стана број 74 ..., ул..., право коришћења гробног места и новчана средства на динарским рачунима.

Све важне чињенице за одлуку о основаности тужбеног захтева првостепени суд је правилно утврдио доказима које је правилно оценио у складу са одредбом члана 8 ЗПП, а жалбом тужиоца чињенично стање није доведено у сумњу, нити су у њој

истицане нове чињенице и предлагани нови докази, под условима из члана 372 став 1 ЗПП.

Полазећи од наведеног, првостепени суд је оценио да не постоји одговорност мајке туженог ББ, сада пок.ЖЖ за накнаду штете коју је тужилац критичном приликом претрпео по основу одредбе члана 160 став 3 и 165 став 4 Закона о облигационим односима, закључивши да је у време штетног догађаја дана 12.07.2011.године мајка туженог, као једини његов живи родитељ, била хоспитализована, тачније у периоду од 05.07.2011. године, па до 29.07.2011. године, с обзиром да јој је дијагностиковано обољење Ф 29 и Ф 25, да у то време није ни могла да врши надзор над њим, због чега и не може бити одговорна за штету коју је тужени проузроковао са непуних 18 година живота (тужилац је ... године напунио 18 година). Стога је како не постоји одговорност сада покојне ЖЖ да накнади нематеријалну штету, те самим тим ни тужене ВВ и ГГ, као правне следбенице покојне ЖЖ и рођене сестре туженог ББ, немају материјално правни однос према предмету спора, јер нису пасивно легитимисане у овој правној ствари, те је првостепени суд одбио тужбени захтев тужиоца.

По налажењу Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, када је закључио да тужени као правни следбеници сада пок. ЖЖ немају обавезу да накнаде штету тужиоцу, коју му је причинио тужени ББ, као старији малолетник, и који одговара за исту штету по сопственој обавези, а не као правни следбеник мајке, како је то правилно и утврђено ранијом пресудом у овом поступку, која је постала правноснажна.

Нису основани жалбени наводи тужиоца, у којима указује да из чињенице да је мајка ББ била хоспитализована 7 дана пре штетног догађаја не проистиче као правилан закључак да, у смислу одредбе чл. 165 став 4 ЗОО не одговара за штету коју је тужени ББ проузроковао тужиоцу као малолетник, са непуних 18 година те да не постоје докази да мајка тада мал. штетника критичном приликом није могла да врши надзор над туженим, посебно зато што у време штетног догађаја није била под старатељством, није била лишена родитељског права над туженим ББ нити је било који од ових поступака, који би указивали на то да није била способна да врши родитељско право, био покренут.

Ово стога што је правилно, по оцени овог суда као другостепеног, првостепени суд применио одредбу члана 165. став 4. Закона о облигационим односима, којом је предвиђено да родитељи одговарају за штету коју проузрокује другом њихово малолетно дете, које је навршило 7 година, осим ако докажу да је штета настала без њихове кривице, када је извео закључак да да је штета коју је претрпео овде тужилац, радњама предузетим од стране овде туженог ББ, са 17 и по година настала без кривице правне претходнице тужених, због чега нису у обавези да као њени правни следбеници надокнаде штету коју је тужиоцу причинио тужени ББ.

Наиме, када је штета настала услед лошег васпитања малолетника, рђавих примера које су му родитељи дали, кривица мајке тужених састојала би се у невршењу одговарајућег надзора над поступцима свог детета, тада мал. ББ, која се истој не може приписати, сходно утврђеној чињеници да је била подвргнута дугогодишњем лечењу од афективног поремећаја, после пада на главу и неурохируршке операције, са сликом

измењене личности са повременим појавама депресивног синдрома или раздражљивости и под сталном терапијом неруолептицима, јер је очигледно да јој здравствено стање било такво да није била у стању да ваљано врши надзор над туженим ББ, а код чињенице да тужилац током целог поступка није оспоравао извештаје лекара специјалисте, којима је документован здравствени статус сада пок. ЖЖ.

Осим тога, одговорност за штету детета и родитеља, односно детета и стараоца је солидарна, ако је малолетник старији од 7 година и свестан свог чињења, а одредбом члана 169 став 2 Закона о облигационим односима прописано је да ако је штету проузроковао малолетник, способан за расуђивање, који није у стању да је надокнади, суд може, када то правично захтева, а нарочито с обзиром на материјално стање родитеља оштећеника, обавезивати родитеље да накнаде штету потпуно или делимично иако за њу нису криви. У конкретном случају тужени ББ, као штетник, с обзиром на своје материјално стање, а имајући у виду да је у радном односу и да поседује имовину, коју је наследио по основу решења о наслеђивању иза покојне мајке ЖЖ, поседује довољно имовине из које би се штета могла намирити. Због наведеног, не постоји ни основ за обавезивање тужених као правних следбеника сада пок. ЖЖ, по наведеној законској одредби.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396 став 1 ЗПП.

С обзиром на исход спора и постигнут успех странака, потврђена је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, који су тужиоцу досуђен и одмерени правилном применом одредбе члана 153, 154 и 163 ЗПП, као и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећих у време доношења одлуке, те Таксене тарифе, као саставног дела Закона о судским такама важећим у време настанка таксене обавезе.

Првостепени суд је правилном применом одредби члана 357 став 4 Закона о парничном поступку донео побијано допунско решење од 20.07.2023. године којим је одбијен предлог тужиоца да се обавезу тужене ББ и ГГ да му надокнаде трошкове поступка, а имајући у виду да је пресудом П 15350/22 од 27.04.2023. године одбијен тужбени захтев у делу који се односи на ове тужене те да тужилац у том делу није успео у спору.

Правилна је и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке, који су досуђени туженима ВВ и ГГ, с обзиром да је тужбени захтев према њима одбијен, правилном применом одредбе члана 153, 154 и 163 ЗПП, као и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката важећим у време доношења одлуке.

Са свега изложеног, применом члана 390. и 401. тачка 2. ЗПП одлучено је као у ставу првом и другом изреке пресуде.

Како тужилац није успео у другостепеном поступку на основу одредбе члана 165. у вези са чланом 153. ЗПП, одлучено је као у ставу трећем изреке.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић